

Petra Maruškaníková, 16 rokov

Svety v obrazoch

Bola som v galérii a mala som veľa práce. Snažila som sa totiž tváriť, že ma umenie a staré obrazy zaujímajú. Uprene som sa dívala na obraz. Znázorňoval starého pána s puškou- poľovníka, ktorý mieril na rozzúreného vlka. Celá situácia bola zasadená do ihličnatého leša. Na moje počudovanie muž aj vlk vyzerali skoro ako skutoční. Inak mi však obraz zaujímavý neprišiel. Moja trieda sa už pohla do ďalšej miestnosti, preto som chcela ostatné obrazy len tak rýchlo preletieť.

Vtom sa odrazu puška v ruke poľovníka mykla. Prižmúrila som oči a zamračila sa. Naklonila som sa bližšie k obrazu tak, aby som neprešla cez špagát. Naozaj! Puška bola nakrivo!

„Pani sprievodkyňa? V tom obraze sa niečo pohlo,“ zavolala som opatrne na ženu v rohu miestnosti. Podišla ku mne a naklonila sa k obrazu.

„Ale to určite nie, miláčik. Muselo sa ti len niečo zdať,“ povedala tónom, akým sa zvyčajne vysvetľuje malým deťom, že zúbková víla neexistuje. „Nevetrá sa tu dostatočne, aby sa nepoškodili obrazy. Určite tú *halucináciu* spôsobil zlý vzduch.“ Potom vyšla z miestnosti a ja som ostala sama.

Znova som sa pozrela na obraz. Muž držal pušku rovno. Pretrela som si oči.

„Čo mi šibe?“ spýtala som sa samej seba. Už- už som sa chcela presunúť ku druhému obrazu, keď v tom sa stalo niečo, čo by som ani vo sne nečakala.

Poľovník na mňa otočil svoju maľovanú hlavu a usmial sa. Spadla som z nôh. Toto nemohla byť halucinácia! Obzrela som sa, či sa sprievodkyňa nevrátila, ale stále som bola sama. Postavila som sa podliezla šnúru, ktorá ma oddeľovala od obrazu. Poľovník sa stále hýbal. Mával rukou ako keby ma k sebe volal.

Chcela som vedieť, či je to skutočné. Vedela som, že nesmiem, ale aj tak som sa dotkla plátna. Ruka mi prešla cez obraz a ja som vykrikla. Udialo sa to strašne rýchlo. Obraz ma do seba doslova vucol a zrazu som sa ocitla v maľovanom ihličnatom lese.

„O. Môj. Bože!“ zalapala som po dychu a vyskočila na nohy. Pozrela som sa smerom odkiaľ som prišla. Mala som výhľad na celú miestnosť s obrazmi. Toto *určite nebola halucinácia!*

„Fajn kúzlo, však?“ usmiatey poľovník podišiel ku mne a vlk veselo behal okolo nás.

„Kúzlo?“ panikárila som a mávala rukami.

„Áno, kúzlo. Ako sa voláš? Koľko máš rokov?“ spýtal sa.

„Eliška, mám jedenásť,“ odvetila som po chvíľke váhania. „A vy?“

„Ladislav,“ podal mi ruku. Meravo som mu ňou potriasla.

„Ako som sa dostala do obrazu? A ako sa dostanem späť?“ nedokázala som v sebe udržať otázky. Byť v obraze bolo síce vzrušujúce, ale totálne šialené. „Ako to, že sa hýbete a že...?“

„Žijem? Každý umelec prenáša na svoje diela vlastné pocity, túžby. Tie robia umenie umením a vdychujú mu život,“ vysvetlil dychtivo Ladislav. Vlk sa mu priateľsky pritlačil k nohám a obtrel sa o nich. Poľovník ho pohladil.

„Aha,“ hlesla som. „A prečo som tu ja?“

„Netuším, niečo také sa nikdy nestalo, odkedy tu visíme,“ odvetil poľovník. „Prepáč, ale neviem, ako by si sa odtiaľ mohla dostať.“ Smutne sa usmial. „Ale viem kto hej.“

„Kto?“ napla som uši. Vlk sa od Laca presunul ku mne. Nevyzeral tak hrôzostrašne ako vtedy, keď som sa na neho dívala z vonku. Chcel sa so mnou iba pomazať.

„Vidíš tamten obraz? Býva tam veštica. Pôjdeme za ňou a opýtame sa jej, ako ťa poslať späť,“ ukázal na obraz na druhom konci miestnosti. Už som sa na neho pozerala. Bola na ňom namaľovaná

žena tmavšej pleti s čiernymi kučeravými vlasmi. Pred ňou ležali karty.

„Ako sa tam dostaneme?“ spýtala som sa.

„Musíme prejsť cez ostatné obrazy,“ vysvetlil. Vybrali sme sa ku koncu obrazu. Bola som zvedavá, čo s vlkom urobia teraz. Ako chce prejsť do druhého obrazu? Les sa skončil a ďalej bola len stena z dreveného rámu.

„Toto zvyčajne robíme len v noci,“ otočil sa na mňa a prešiel cez rám. Vlk ma potlačil dopredu a odrazu sme sa ocitli vo vedľajšom obraze. Stále som nemohla uveriť tomu, že sa to deje.

Nachádzali sme sa na drevenej lodi uprostred búrky. Blesky tancovali po oblohe a voda špliechala na palubu, vďaka čomu bola klzká. Kapitán zbesilo vykrikoval pokyny, aby loď udržal pri živote.

„Zdravím, Mojmír!“ zakričal Laco a kapitán kývol hlavou. „Stále rovnaké počasíčko?“ zasmial sa.

„Veď vieš, ako to chodí,“ odvetil mu kapitán. „Čo potrebuješ priateľu?“

„Čln. Potrebujeme sa dostať ku okraju,“ vysvetlil. Kapitán mu bleskovo ukázal čln. Všetci traja sme doňho nastúpili a námorníci nás pustili na vodu. Bola som celá premočená, čo bolo zvláštne. Nečakala som, že niečo z toho bude ako skutočné. Laco mal pravdu, tieto obrazy fakt žili!

„Je to bezpečné?“ spýtala som sa, keď poľovník vesloval ku okraju.

„Bezpečné? Cha. Samozrejme, že nie,“ zasmial sa Laco. Vlk zakňučal. Otočila som hlavu. Valila sa na nás obrovská vlna. „Nadýchni sa!“ zakričal poľovník a zapchal si nos. Urobila som ako kázal. Vlna nás zmietla z člna a prúd nás priniesol ku okraju. *Yes!*

Priniesli sme sa a spoločne s nami aj hektolitre vody. Vykašľavala som vodu, čo sa mi dostala do pľúc a lapala po dychu. Nachádzali sme sa v obraze, ktorý pôsobil ako fotografia rušného trhu niekde v Číne. Ľudia vykrikovali ceny a akcie potravín, iní ponúkali masáže alebo lieky.

„Tá nekonečná búrka spôsobuje iba neporiadok,“ hromžila nejaká babka spoza stánku hneď pri okraji. „Chúďa dieťa. Z ktorého si vlastne obrazu? Ešte som ťa tu nevidela.“ Nevedela som, čo mám povedať. Koniec koncov, zo žiadneho obrazu nepochádzam.

„Ona je zo vzdialeného konca galérie. Nový obraz školákov.“ Zaklamal jej. Paní chápavo prikývla, keď vtom ku mne pristúpili dvaja muži. Mali oblečené rovnaké modré uniformy so zlatým odznakom, na ktorom sa vynímal nápis *strážnik*. Jeden ma chytil za ruku a postavil na nohy.

„Vraj vzdialený obraz. Na to by som sa pozrel,“ povedal posmešne a premeral si ma.

„Veľmi vzdialený,“ horlivo prikyvoval poľovník. „Taký vzdialený, že v ňom neboli ani takí kvalifikovaní obrazoví policajti ako vy dvaja.“ Vlk sa postavil pred mňa a zavrčal. Nad touto skutočnosťou som sa v duchu zasmiala. Obrazoví policajti! Musela som povedať, že to dávalo celkom zmysel. Aj v obrazoch sa musí kontrolovať dodržiavanie poriadku a tým, že som tam bola, som ten poriadok pravdepodobne porušovala.

„Za prvé: pán Ladislav, nemali by ste byť mimo svojho obrazu počas prevádzky galérie. Za druhé: som si istý, že nám klamete. A za tretie: vy aj toto dievča pôjdete s nami. Určite je zo skutočného sveta!“ vyhlásil jeden policajt a mňa premkla hrôza. Kam nás chcú odviesť.

„Bež!“ zakričal Laco. Zvesil si z pleca pušku a potkol jedného policajta. Vlk prebehol druhému pomedzi nohy a tak sa pripojil ku svojmu kolegovi na zemi. Potom sme sa spoločne rozbehli uličkami trhu. Policajti sa rýchlo spamätali a snažili sa ma chytiť.

Preskočila som cez kôš s ovocím a vzala odtiaľ citrón. Pri ďalšom stánku som uchmatla nožík. Pomaly som prestávala vládvať. Pľúca mi horeli a boleli ma svaly na nohách. Odbehla som za stánok a rýchlo prerezala citrón. Policajt vošiel do uličky, zahnal ma do kúta, nemala som kam ujsť. Onedlho sa k nám pripojil aj druhý, ktorý držal vlka na vôdzke a Laca pod pazuchou.

„Ach, prečo ma museli namaľovať takého starého?" zafučal otrávene poľovník.

„Porušili ste pravidlá pán Ladislav a dovolili osobe zo skutočného sveta vstúpiť do obrazu," začal policajt.

„Počkať, počkať," skočila som mu do reči. „Ako to myslíš, že dovolil?" nechápala som.

Laco si smutne vzdychol a pozeral do zeme. „Prepáč, Eliška, nemal som ťa sem púšťať. Vedel som, že sa to dá."

„Prečo ste to spravili?" spýtala som sa.

„Celé storočia visíme v izbách, galériách. Sme s vlkom trochu osamelí," vysvetlil. Bolo mi ho ľúto. Aký psychopat namaľuje obraz a nedá starému chudákovi žiadnu spoločnosť?! „Nechcel som ti spôsobiť problémy. Odpusť mi," pozrel do zeme.

„Odpúšťam ti," hovorilo sa to trochu ťažko. Nakoniec som sa usmiala. „Vlastne toto bolo to najlepšie, čo som kedy zažila." Otočila som sa k obrazovému policajtovi. „Prepáčte."

Policajt sa na mňa nechápavo pozrel. V tej chvíli som mu do očí striekla citrónovú šťavu a druhú polovicu citróna hodila Lacovi. V obrazoch sú veci predsa tak, ako v reále. Policajti si drhli oči a my sme rýchlo bežali preč. Prebehli sme cez rám rovno do búrky, odkiaľ nás námorníci vytiahli na loď.. Následne nás vysadili pri našom ráme.

Vydýchli sme si, keď sme sa ocitli v bezpečí ihličnatého lesa.

„Ďakujem," usmiala som sa a objala poľovníka. Trochu ho to prekvapilo, ale nakoniec ma potľapkal po chrbte. Vlk sa okolo nás vrtel.

„Za čo?"

„Za to, že si mi ukázal, že umenie nie je nuda," usmiala som sa. „Prídem vás niekedy navštíviť. A teraz, ako sa dostanem von?"

„Chod' smerom von," zasmial sa a ukázal na výhľad do galérie. Tľapla som sa po čele. Toto ma mohlo napadnúť.

Spravila som, ako mi kázal a šla smerom von. Obraz ma vycucol a ja som stála v galérii. Otočila som sa a zamávala Lacovi. Odkývalo mi jeho maľované ja a usmial sa, vlk veselo poskakoval. Potom sa obaja vrátili na svoje pozície, keďže do miestnosti vošla sprievodkyňa.

Usmievala som sa. Teraz už budem vedieť, že každý obraz má svoj vlastný svet.